XII галаксија

Јануар 2012.

XII галаксија – часопис ученика XII београдске гимназије, Београд, Војводе Степе 82

Дружење са ђацима Зрењанинске гимназије

Разлог, повод или инспирација? Сајам књига може бити било шта: покретачка енергија, мотив, одредиште... За дружење ученика Зрењанинске и XII београдске гимназије није требао посебан повод. Ипак, лепо је било спојити угодно са корисним. Право задовољство младим Вождовчанима било је да узврате гостопримство које су им Зрењанинци пружили средином маја прошле године.

Врата гимназије у улици Војводе Степе била су широм отворена за госте из источног Баната. Гимназијалци из Зрењанина су у свечану салу унели дух модерне и представили је кроз музику, књижевност, ликовно стваралаштво... Литерарни израз из пера талентованих Зрењанинаца зачинио је преподневно дружење док је све било окружено и заокружено радовима младог карикатуристе.

На потезу су били домаћини из Београда. На уметност узвратити уметношћу – низ трамвајске шине, па уз Врачарско брдо, поред величанственог Храма Светог Саве, па којекуда по граду. Свака друга улица отварала се као музеј, свака трећа зграда или старо архитектонско здање причали су своју причу. Само је недостајало времена да се лепоте Београда дуже разгледају и град представи гостима у пуном сјају. Поподневна шетња завршила се на Теразијама, где су Вождовчани са својим гостима уживали у позоришном извођењу бесмртних „Маратонаца“. Вече се, после представе, наставило низ боемске четврти, уз иновације које млади додају традиционалном београдском изласку.

Освануо је нови дан. А дан сунчан, ведар, као створен за дружење. Хиљаде младих сјатило се, те суботе, на Београдско сајмиште. Дружење с књигом отворило је гимназијалцима и њиховим професорима на десетине нових тема, које ће морати да сачекају неки нови сусрет. Дан је пролетео као трен. Насмејана лица додирнуо је трачак сете... Растанак је, неминовно, био на помолу.

Заједничке фотографије испред Сајма књига остаће само једна од успомена на прелепо јесење дружење. На крају, уследио је радостан поздрав, до скорог виђења, без обзира ко ће следећи пут бити домаћин.

Марко Стевановић III7

ПОСЕТА МУЗЕЈУ ИВЕ АНДРИЋА

Пењали смо се уским степеницама, слутећи да је овуда прошло много људи, али само један нобеловац. Само један је знао како да сва своја размишљања и осећања преточи на папир, како да слова са страница свог дневника научи да дишу, да говоре. Био је то Иво Андрић.

Са врата његовог стана у коме је живео са својом супругом Милицом Бабић, костимографкињом Народног позоришта у Београду, видели смо неки нови, за нас непознати свет. Све је изгледало као у неком сну. Вратили смо се у прошлост, у доба другачијих живота, другачијих снова. Дух Иве Андрића узео нас је за руку и повео у свој живот. У сваку нашу реченицу унео је нешто своје, али тајно, да нико то не примети. Кренули смо путем његовог живота, од младости, преко моста, до највеће и најзначајније награде којом је крунисао сва своја дела.

Стална поставка музеја говорила је све о њему. Причала нам је све његове приче. Сазнали смо да је у Вишеграду завршио и основну и средњу школу, гимназију, као и ми. Изненадили смо се открићем да му нису добро ишле природне науке, а посебно математика. У својим гимназијским данима почео је да пише и тада објавио је своју прву песму „У сумрак“. Из ветрина гледали су нас његови рукописи, пружале нам руке његове дипломе, на чијем челу је била Вукова диплома. „Па ова диплома је као и моја!“ Био је то Марков коментар на ову прелепу диплому. Књиге су причале о заједничким мотивима, о добрим и лошим преводима. Сањале су да их поново отвори њихов отац, да га поново виде. Знале су да је то немогуће, али су упркос осећању самоће, биле срећне, јер ће дуго, све док је света и века, бити део њега. Речи, написане руком коју је водила пишчева снага и љубав, смешиле су нам се. Дивили смо се прецизношћу и лепоти његових писама када нам је пажњу скренула величанствена златна медаља. Златне медаље додељују се најбољима, победницима. Иво Андрић победио је 1961. године у Стокхолму и остао упамћен као једини нобеловац са ових простора. Старе, црно-беле фотографије, имале су своју верзију приче. Нису је говориле, јер ће сваки човек створити посебно слику о томе, али једно је сигурно: био је то свечани дан. Причу Нобелове дипломе причале су нам две сестре. Једна нам је открила тајну зашто баш Иво Андрић. Испричала нам је све што зна о њему. Другој је остала прича о самом Нобелу и награди која се додељује сваком ко је успео да достигне оно што други годинама сањају.

Андрићев радни сто у другој просторији могли смо да испратимо само погледом. И то је било довољно. Замислила сам га како седи за својим столом, са пером у руци, док књиге у његовој личној библиотеци шаљу своје најлепше речи на баш тај један његов папир.

Неке ствари се не могу испричати, морају се доживети. И оно осећање док си у музеју, није лако касније пренети на папир. Све може описати реченица угравирана на Нобеловој медаљи која је припала, баш њему, Иви Андрићу: „Како је слатко видети људски живот оплемењен проналасцима!“

Ксенија Стефановић III7

ИНТЕРВЈУ СА ПРОФЕСОРОМ ИСТОРИЈЕ ЗВОНИМИРОМ МИЛАНОВСКИМ

1. *Професоре, какав сте ђак били у гимназији*? У гимназији сам био јак врло добар, одличан ђак, како која година. Поред школских обавеза, активно сам се бавио и спортом. Био сам троструки шампион Југославије у дизању тегова.

2. *Да ли сте одлучили да ћете студирати историју још као гимназијалац*? Да. У гимназији сам на инсистирање своје професорке историје покојне Заге Обрадовић држао предавања на часовима историје. Сећам се и данас лекција као што су Уједињење Италије или Велики бечки рат, које сам припремао из литературе и предавао одељењу. Поред тога ангажовала ме је и за бројне свечаности и празнике. Овим сам желео да кажем да историја није била само моја одлука. Сматрам да ми је она предодређен, да ми је судбина.

3. *Колико се гимназија променила од ваших ђачких дана*? Променила се доста. Видите, иако је то било време социјализма и комунизма, гимназија је тада била елитна школа у коју су ишли само најбољи ученици. Тада је селекција била далеко већа него данас. Свако ко је завршио гимназију у мојој генерацији завршио је и факултет. С тим да од десет уписаних, гимназију би завршило три или четири одељења, што заправо доказује и то колико је било тешко. Имали смо поред наставних субота и радне акције које су подразумевале на пример бербу грожђа у јесен или бербу јабука у Болечу, рад у фабрикама намештаја. Радне акције су обично трајале по недељу дана, а постојале су како бисмо упознали процесе рада. Тако су отприлике изгледали ђачки дани једног гимназијалца мог времена.

4. *Имате ли омиљену историјску личност*? Моја омиљена историјска личност одувек је био Александар Македонски и зато сам највише изучавао тај период историје. О њему сам много прочитао. Поред њега фасцинирали су ме и шпански конквистадори као што су Кортез и Пизаро – освајачи који су са само шачицом људи освајали огромне државе, царства, читаве цивилизације Астека, Инка и то све покренути личном тежњом за златом и авантуром.

5. *Да ли је и колико тако добро познавање историје утицало на вас и ваш живот*? Наравно. Скоро пола века бавим се историјом, историја је моје пре свега лично опредељење. Годинама сам био у председништву Друштва историчара. Што се тиче студија на факултету био сам први у генерацији, један од најбољих студената добијао сам чак и стипендије.

6. *Пошто нам је познато да много путујете и да сте видели готово читав свет која дестинација је по вашем мишљењу културно-историјски најбогатија, а која се вама највише допада*? Веома је тешко да се определим. Свако место које сам посетио има своју вредност и чари. Издвојио бих можда Кину и њихову светски познату грађевину Кинески зид дуж кога сам корачао добрих 5 километара или летњу резиденцију царице Цин-ши. Заправо, кинеска култура и цивилизација је врло интересантна и њом сам фасциниран и дан-данас. Ту је и наравно Египат, пирамиде – једино преостало од седам светских чуда. Такође, занимљива је и Турска, Истанбул, некадашња Византија којом сам се још као ђак одушевљавао. Међутим када сам 70. године први пут отишао у Истанбул био сам мало разочаран. Тада је то био прљав, бучан град чији је саобраћај био у

хаосу. Након тога Истанбул сам посетио још најмање тридесет, чак и четрдесет пута и до данас Истанбул, а некадашњи Константинопољ, се веома култивисао. Он је сада значајна дестинација као највећи град у држави која је веома напредовала. Све у свему, могу да кажем да бих се више определио за такозвани Оријент, познатији као Исток, јер као што каже она девиза „EX ORIENTE LUX" – „СВЕ ШТО ЈЕ ЛУКСУЗНО ДОЛАЗИ СА ИСТОКА".

7. *Када бисте могли да изаберете време у којем бисте живели које би то време било и зашто*? Интересантно питање! Нисам о томе много размишљао, али дефинитивно бих волео да то буде доба хуманизма и ренесансе. То је период који највише волим, због чега волим и саму Италију. Много пута сам је пропутовао што са школским екскурзијама, што приватно. Град у коме бих живео свакако би била Фиренца, представница ренесансе град који су ове године и матуранти имали прилике да виде.

8. *Да ли вам је жао што одлазите у пензију с обзиром на то да је већина ученика заволело историју захваљујући вашим предавањима*? Свакако јесте. Као што сам већ поменуо, мени је историја судбина. Поносан сам што сам иза себе оставио многе генерације које су прославиле ову школу на такмичењима побеђујући и односећи велике награде. Данас нема културне институције, архива, музеја где нема мојих ученика. То је заиста велика сатисфакција.

9. *Шта бисте поручили гимназијалцима, како да изаберу шта да студирају?* Посаветовао бих их да обавезно одаберу оно што воле и оно за шта имају предиспозиције. Ето, на пример, ја сам имао мали сукоб и са родитељима јер су желели да студирам медицину док су моја интересовања била сасвим другачија. Ипак, на крају сам се изборио и остао доследан себи иако сам конкурисао на медицини и од 2.500 пријављених кандидата био међу првих петнаест. Сматрам да је то било искључиво захваљујући доброј основи и одличним професорима из средње школе. Упркос томе, уписао сам историју и завршио је као најбољи студент! То бих поручио и матурантима – да следе свој циљ и одлуче се за оно што воле.

Марина Осатовић IV3

ПУТ ОКО СВЕТА

Иво Андрић у дипломатији

Иво Андрић био је у дипломатској служби Краљевине Југославије 1920–1941. Једанаест година касније, 1952. записао је своје мисли о дипломатији и дипломатама: *Не само да дипломатија није за свакога него се може слободно рећи да је мали број људи који заиста имају дара и знања за тај посао. Укратко, треба бити човек нарочите врсте а нимало не личити на то; него увек и у свему имати изглед обичног, просечног човека. Стотину способности треба имати али строго и на сто начина дозираних. Уопште би се за ту врсту људи могло казати да је њихова способност више у добром и правилном сразмеру између разних особина него у вредности тих особина самих. Отприлике тако да свака појединa од њихових особина буде осредња, а целина коју оне чине да буде оригинална и изнад осредњости.*

Рођен је 9. октобра 1892. у месту Долац код Травника, а после очеве смрти сели се са мајком у Вишеград где је завршио основну школу. Гимназију је завршио у Сарајеву, а студије је започео 1920. на Мудрословном (филозофском) факултету у Загребу. Студије је наставио на Филозофском факултету у Бечу. Међутим, после првог семестра прешао је на Јагелонски универзитет у Кракову на Филолошки одсек. После атентата у Сарајеву 1914. отпутовао је у Сплит где су га ухапсиле аустријске власти, оптуживши га да је био близак националистичким организацијама и круговима који су заговарали ослобођење и уједињење Босне са Србијом. Након извршене казне и опште амнестије отишао је у Вишеград. Мобилизацију је избегао због болести, па је упућен на лечење у болницу у Загребу где је дочекао проглашење Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Захваљујући свом средњошколском професору Тугомиру Алауповићу добија посао у Министарству вера. Постављен је 1920. за вицеконзула Генералног конзулата Краљевства Срба, Хрвата и Словенаца у Њујорку. Међутим, уместо у Њујорк, решењем министра иностраних послова упућен је у Рим. Пошто је тражио премештај из Рима, већ следеће године је постављен за вицеконзула у Генералном конзулату Краљевине у Букурешту. Тамо му се погоршава здравље те због тога одлази у Генерални конзулат у Трст. За кратко време које је провео тамо, радио је писмени део испита за дипломатско-конзуларне чиновнике.

Краљевим указом 1923. Андрић је премештен у Конзулат Краљевине у Грацу, где је положио усмени део испита за рад у дипломатији. Пошто за место вицеконзула била потребна диплома факултета, по сили закона је отпуштен из службе, али му је омогућено да ради у Конзулату као дневничар. Андрићу је додељена 1924. диплома доктора наука за тезу на немачком језику „Развој духовног живота у Босни под утицајем турске владавине“. Отпутовао је у Београд где је кратко време радио у Главној архиви, а потом је премештен у одељење које се бавило питањима националних мањина, а затим одлази у Париз и истажује Архив Министарства иностраних послова Париза што ће му користити за писање о конзулским временима у Босни за време Наполеоновог доба.

Врх дипломатске каријере досегао је 1935. године када је постављен за помоћника министра иностраних послова. Југославија се у то време, а тиме и њена спољна политика, нашла пред избором – или се приклонити новом европском поретку, што је значило пристанак уз силе Осовине или остати уз западне демократе. Указом краљевих намесника 1939. Андрић је постављен за опуномоћеног министра Краљевског посланства у Берлину. Он је, као и остали шефови југословенских дипломатских мисија, обавештен да је Влада Краљевине Југославије донела одлуку да приступи Тројном пакту. Присуствовао је церемонији потписивања документа, у чијој припреми није учествовао.

Иво Андрић је имао богато искуство у дипломатији. Службовао је у осам држава и десет градова, од Ватикана, преко Букурешта, Трста, Граца, Београда, Марсеја, Париза, Мадрида, Брисела, Женеве до Берлина, од најнижег звања у служби до помоћника министра иностраних послова. Његов живот можемо поделити на две сфере – једна је живот писца, а друга сфера је живот дипломате, потиснут у сенку историје и слабо видљив.

Јелена Милорадовић IV4

На Дрини ћуприја

Андрићева вечна задужбина

Роман *На Дрини ћуприја* сврстава се међу она малобројна дела чији значај расте с временом и оставља све дубљи и приметнији траг како у европској тако и у светској књижевности. Андрићево дело веома је жанровски и стилски богато. Започето у освит Првог светског рата и стварано у распону дужем од пола века оно у себи садржи есеје, песничке и приповедачке збирке, записе и све велике романсијерске творевине као што су *Травничка хроника*, *Проклета авлија*, *Госпођица*...

Роман *На Дрини ћуприја* испуњен је причама о весељу, смрти, градњи и страдањима којима се ништа не одупире а којима тако бурна историја Балкана непрестано запљускује касабу разасуту око занавек лепог моста. Кроз читав роман се понавља та слика моста од белог камена и једанаест лукова, са савршено глатким сводовима, која служи као подсетник да је живот једно „несхватљиво чудо, да се непрестано троши и осипа а ипак траје и стоји чврсто као на Дрини ћуприја“. Око моста и на његовом средшту, на капији, збивају се све важне и неважне згоде у повести успаване касабе, па су на један чудан начин и животи људи преплетени са историјом моста. Он као сведок неимарства које се данас ретко кад среће је тихи чувар и сведок касаблијских живота и њихових усуда.

Када се таласи Дрине после „поводња“ поново умире и наставе своју једноличну симфонију не мареће за штету коју су нанели касаби, остављају на миру ту вечну задужбину непрестано јој завидећи на њеном никад неизмењеном поносу и лепоти. Крваве људске трагедије, иначе најистуренија приче целог романа, дешавају се на мосту. Лепа Фатима са њега самовољно полази у смрт. Турци за време устанка секу главе Србима на мосту стварајући на тај начин од уметничког ремек дела крваво губилиште. Историјски потреси наиђу и прођу, али мост траје као сведок времена која се о њега само на трен окрзну, таман толико да оставе траг у његовој повести пре него што се заувек изгубе у амбису заборава.

Све се дешава на мосту. Сама историја се ствара на њему чинећи од те грађевине главни лик који наткривљује било који други у целом Андрићевом роману. На тај начин писац само потврђује наслов свог дела. Потврђује да лепоту људског стваралаштва и његове непролазности као што то потврђују речи по много чему сличном свом творцу; речи пишчевог јунака Алихоџе Мутевелића:

„Све може бити. Али једно не може: Не може бити да ће посве и заувек нестати великих и умних а душевних људи који ће за божју љубав подизати трајне грађевине, да би земља била лепша и човек на њој живео лакше и боље. Кад би њих нестало значило би да ће и божја љубав угаснути и нестати са света.

То не може бити.“

Тијана Туларчевић II5

ЏУБОКС

Хип-хоп фестивал „Сви као један“
Субота, 26. новембар, Беко хангар

Љубитељи и поштоваоци хип-хоп музике и културе, имали су прилику да у суботу присуствују првом хип-хоп фестивалу у Србији чији је циљ био да окупи комплетну домаћу сцену музичара који су се посветили овој врсти музике. Поред извођача као што су група Саншајн, легендарни Вуду Попај, Ајс Нигрутин, Лу Бени, Бдат Џутим, Прти Бее Гее, Гру, Скај Виклер, Ђус 93ФУ Кру, Бвана, Шкабо, ТХЦ, ВИП, Струка, Исказ и многи други, публика је имала прилику да види наступе хип-хоп и брејкденс група Твистер Кру и ТуХотФорСтејџ, као и графите. У Беко хангару сви елементи хип-хопа су се спојили у један и привукли око 1.500 фанова.
Упркос кашњењу, што је код нас нормално, фестивал је отворио Лу Бени, у свом бее гее фанк фазону. Велико изненађење приредио је Вуду Попај, који је на сцени дуго година, а опет нисмо имали прилике да га слушамо у скорије време, те је ово, надамо се, био његов повратак. Уследили су, затим, Бвана који није желео да открије тајну ко је крао јогурт, ТХЦ уз обилне овације публике поготово у првим редовима, затим Шкабо члан популарне групе Београдски синдикат, Сале тру, нова млада нада на сцени, а Саншајн је „покидао“ у свом пуном саставу. Блаја ДУБ Плаја – Звезде Грајма су ме задивили, поготово са новом песмом „Србија денс лајк дис“ која је постала хит међу фановима хип-хопа. Након њих наступили су Струка, миљеник женског дела публике, Гру, Бдат Џутим-Тимбе, Ајс Нигрутин и остали. За ди-џеј пултом су били и сами организатори Паја Кобаз и ди-џеј Муња.
Наравно, ништа не може бити савршено, те нас је Ђус „обрадовао“ прозивкама публике и тртљањем нечега у микрофон што засигурно нису биле речи песама. Штета, јер су опет многи дошли само њега да виде. Након ФУ Круових и Ђусовихових испада, наступиле су легенде Прти Бее Гее уз величање преминулог члана Давора Бобића-Москрија на видео-биму и промовисање новог албума „Без шећера“. Након њих ВИП, а фестивал је затворио Скај Виклер.
Све у свему свака част организаторима, ипак је ово био велики посао, на пропустима се учи, а на нама је да се надамо да ће се овај фестивал поновити колико већ следеће године (или можда раније).
Марија Ћурчић IV5

БИСТИ БОЈС (Beastie Boys)

Бисти бојс су хип-хоп трио из Њујорка. Бенд чине Мајк Ди (Mike D) бубњеви, ЕмСиЕј (MCA) бас і Ад-Рок (Ad-Rock) гитара. Прва су бела реп група од неког значаја. Ипак, ови момци нису искључиво репери. Музика им се креће преко много различитих жанрова од панк рока и хардкора до фанка и боса нове. Почели су 1979. као хардкор панк бенд, но с временом су све више упливавали у реп воде. Прво се појављују на компилацији албума Њу Јорк Треш (New York Thrash) пре издавања свог првог ЕП-а, Поли Вог Стју (Polly Wog Stew), 1982. Након постизања умереног локалног успеха издавањем свог 12. сингла Куки Пус (Cooky Puss) 1984. прелазе на хип хоп. Следи њихов деби албум Лајсенсд Ту 3. (Licensed To III) 1986. за који добијају међународна признања критике и комерцијални успех. Од 2010. продали су 22 милиона албума у САД и 40 милиона албума широм света.

Они су један од најистрајнијих хип-хоп бендова широм света и 25 година после објављивања свог деби албума уживају у свом комерцијалном успех и у признањима критике. Номиновани су за улазак у Рокенрол хол славних 2007. Објавили су 2009. ремастеризована делукс издања албума Полс бутик (Paul's Boutique), Чек јор хед (Check Your Head), 3. комјуникејшн (III Communication) и Хелоу, Нести (Hello Nasty). У мају ове године објавили су осми студијски албум Хот сос комити парт ту (Hot Sauce Committee Part Two) који је добио позитивне критике.

Занимљивости

• Видео за песму „Гретитјуд" („Gratitude") инспирисан је снимком концерта Пинк Флојда (Pink Floyda) „Лајв Ет Помпеј" („Live At Pompeii").

• Бисти Бојс су гостовали у деветој епизоди прве сезоне цртане серије Футурама, где их је исмејао Фру због спорог издавања нових албума.

• У најновијем споту песме, коју су снимили са реперком Сантигол (Santigold), „Донт плеј ноу гејм дет ај кент вин" („Don't Play No Game That I Can't Win") појављују се као фигурице које деца користе за игру.

Тамара Стевановић II6

Шарене стране

XII београдска гимназија на сњимању филма Горана Паскаљевића „Када сване дан“

Један од наших најпознатијих редитеља снима филм „Када сване дан” поводом седамдесетогодишњице страшног холокауста који се одигра над Јеврејима, Србима и Ромима у суровом логору „Јуденлагер Землин” у јавности познат као Старо сајмиште. Замислио га је као „филм-есеј” у коме ће у стилском смислу доминирати једноставна форма без сувишних „филмских украса”.
Сњимање филма одвијало се на локацијама у Панчеву и на Старом сајмишту. Пошто у Београду не постоји никакво обележје на овај стравичан период који би подстицао да се историја не понови, Паскаљевић интимно жели да овај филм буде први „камен” темељац неком будућем споменику. Он овим остварењем жели да натера младе људе да схвате појаву нацизма и да схвате шта заправо означава кукасти крст који цртају.
Завршетак сњимања филма очекује се до 1. фебруара. „Ако све буде текло по плану, филм најпре намеравам да прикажем у мају на Старом сајмишту, под отвореним небом, на једном великом платну”, открива нам Паскаљевић.
Имали смо част да присуствујемо једном дану сњимања овог значајног филма. На обали Саве, са које се протеже поглед на центар града Београда, враћали смо се 70 година уназад у прошлост. Око нас била је густа магла, стајали смо испред језиве ограде логора, гледали смо јадне људе који без снаге и уморни од свега што им се десило улазе у камион не знајући да ће ускоро умрети. Тишину је ометао гласни лавеж немачких паса и по који крик. „ДОБРО ЈЕ, СЕЦИ! ” Овај узвик вратио нас је у садашњост, уследила је пауза а ми смо добили част да поразговарамо са редитељем и његовим младим помоћницима.
Који је био пресудан тренутак када сте одлучили да желите да се бавите редитељством?
Паскаљевић: „Гледао сам филмове, али не само америчке, већ и неке старије, пратио сам у Кинотеци историју кинематографије тада сам видео филмове из периода неореализма, који су блиски животу као што је ’Чудо у Милану’ који је оставио велики утисак на мене. Схватио сам да је филм уметност, која по мом мишљењу обухвата све друге уметности и онда сам одлучио да желим да се бавим филмом.”
Шта бисте препоручили онима који желе да се баве редитељством и виде узора у Вама?
Паскаљевић: „Само да раде искрено оно што желе и да се баве темама које их се лично тичу. ”
Млади асистент редитеља Иван Грбин поручио је свим онима који желе да постану редитељи да никада не одустају од својих снова. Он је решио још у основној школи да ће му то бити занимање и данас иза себе, са тек 22 године, има 8 филмова на којима је радио као асистент режије.
Школовање би желео да настави у иностранству и нада се да ће после тога урадити свој филм.
Занимљиво је да је за овај филм Паскаљевић освежио своју екипу и да сарађује са великим бројем младих људи. Наравно не треба заборавити ни изузетну глумачку екипу филма: Мустафу Назаревића, Тому Јовановића, Миру Бањац, Олгу Петровић и друге.

ЛИЧНА КАРТА

Горам Паскаљевић рођен је 22. априла 1947. у Београду. Дипломирао је филмску режију на Прашкој академији. Први играни филм био му је „Чувар плаже у зимском периоду”. Снимио је 30 документарних и 16 играних филмова. Неки од филмова: „Варљиво лето ‘68”, „Танго аргентино”, „Буре барута”, „Како је Хари постао дрво”, „Медени месец”…

Ива Павлов IV/4

Наши глумци

У Дому културе Раковица 3.12.2011. одиграна је представа „Лајање на звезде“ у којој су учествовали ученици наше школе: Наташа Ђорђевић, Ања Нотић, Никола Шљивић и Сара Миловановић. Представа је била, мало је рећи, сјајна. Наши ученици су, без пристрасности, били најбољи. Овом догађају присуствовало је око 350 људи. Публика није скидала осмех са лица, стално је аплаудирала и сви смо уживали. О свему овоме разговарали смо са Наташом Ђорђевић.

К: У име целе школе вам честитам на добро одиграној представи. Какви су твоји утисци? Да ли сматраш да сте испунили сва очекивања?

Н: Мислим да смо превазишли сва очекивања. Утисци су сјајни. Било је јако напето, постојала је огромна, наравно, позитивна трема. Сала је била препуна и публика нас је редовно подржавала аплаузима.

К: Колико дуго похађаш часове глуме и да ли то за тебе представља хоби или професију којом желиш да се бавиш?

Н: Похађам часове глуме око две године и у почетку је то био хоби, али је с временом то прерасло у нешто више.

К: У будућности себе видиш као?

Н: Други сам разред средње школе и наравно маштам о лепој будућности. Себе видим као српску Анђелину Џоли. (смех)

К: Шта би поручила ученицима наше школе који желе да се баве глумом?

Н: Да се одмах упишу на часове глуме у студио глуме „Маска“.

К: Нешто за крај...

Н: „Пази шта желиш, можда ти се и оствари.“

Катарина Јовановић

Шарене стране

Бо – куца за којом је читав свет полудео

Бо је званично проглашен за најслађу куцу на свету. Живи у Њујорку и припада породици померанца. Ово је ретка раса и тешко се налази. Највише је има у Малезији, Индонезији, Тајланду и њима блиским земљама. У Европи је нажалост ова раса јако ретка, у Србији не постоји ниједно њено регистровано одгајивалиште док их у Русији има највише. Могу се наћи у разним бојама али доминира комбинација беле и крем боје. Померанци имају дугу густу длаку међутим због кратке болести Боа су морали да ошишају. Пошто им се тако више свидео наставили су да му одржавају „фризуру". Одједном почела је да се шири општа експанзија Боа. На Фејсбук профилу ово куче има чак 2.484.860 фанова. Његово лице почело је да се користи и у комерцијалне сврхе у САД. Ако бисти желели да имате овог малишана, морали бисте да издвојите и до 1000$. Са многих снимака на сајту Јутјуб можемо закључити да је Бо разигран и умиљат пас и да својим изгледом неодољиво подсећа на плишаног меду, који нас увек разнежи.

Ива Павлов IV4

ШКОЛСКА КИНОТЕКА

Јединица: Пут без повратка

Двојка: Обрачун са оцем

Тројка: Имати и немати

Четворка: Истините лажи

Петица: Сан летње ноћи

Професори: Господари пакла

Седница: Али Баба и 40 разбојника

Час одељенске заједнице: Побуна у кокошињцу

Ципеле кроз историју

Дуго времена штикле су биле резервисане само за припаднике више класе. Ципеле на платформу први пут су се појавиле 1400. године у Турској и биле су намењене мушкарцима. Француска краљица Катарина Медичи је 1553. године први пут обула ципеле са високом потпетицом на свом венчању. Након тог догађаја, ципеле са високом петом су постале хит међу припадницама лепшег пола европске аристократије. Ципеле са високом петом су биле одраз богатства и престижа. После Француске револуције, високе потпетице су забрањене, али од 19. века опет се враћају у моду. У првој половини 20. века штикле су биле нешто умереније, да би седамдесетих висока штикла стекла доминацију, заједно са ципелама на платформу. Ципеле „на шпиц" биле су веома популарне осамдесетих, да би се деведесетих у моду поново вратиле оне са нешто нижом штиклом. Данас, када имамо велики број дизајнера и још већи број нових идеја, све је више различитих модела ципела на штиклу, од оних најједноставнијих до наінеобичнијих...

Саша Кргић III4

Пут књиге

Пожелиш ли некада да се изгубиш из стварности? Само на трен, само да удахнеш ваздух другачијег живота, оног лепшег у којем не постоји немогуће. Књиге су те које нам омогућавају пут у нове и непознате светове у којима не постоји никаква граница. Можемо се потпуно и без устезања упустити у ново искуство које нас обогаћује и пружа нам савршено уживање!

У двема највећим књижарама у Београду Плато и Вулкан можете пронаћи књиге свих жанрова, а као најпродаваније истакле су се:

1. *Оно што одувек желиш* – Гордана Ћирјанић
2. *Вино боје љубави* – Чибрарио Бенедета
3. *Ми различити* – Веселин Марковић
4. *IQ84* – Харуки Мураками
5. *Беатриче и вергилије* – Мартел Јан
6. *Авантуре неваљале девојчице* – Марио Варгас Љоса
7. *Клинци од два метра* – Арсић Љубица Шекспир, Бил Брајсон

Уколико не желите да идете у књижаре, прошетајте до наше школске библиотеке која, иако мала, има велики број наслова који ће вас вероватно заинтригирати. Ми издвајамо: трилер *Књига мртвих* Престона и Чајлда, психолошку драму *Девети живот* Луја Дракса Лиз Џенсен, љубавни роман *Три метра изнад неба* Федерико Мока.

Бранкица Аврамовска и Кристина Радић III6

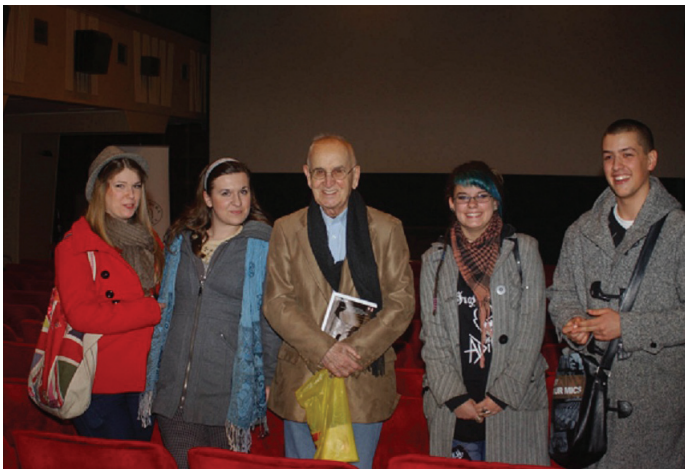

Много буке око науке

Интерсује вас чудесни свет науке и њене невероватне тајне? Желите да изађете из куће и видите нешто интересантно? Онда је *Фестивал науке* био право место за вас!

Одржан је у Београду 2. 3. и 4. децембра на четири локације. Посетиоци су могли да присуствују различитим интерактивним програмима: *Наука без престанка и експертинејџери*, *Даје се на знање и научне играонице*, *Научно-фантастична бина*, *С.У.Т.Р.А*. Сваки од њих омогућио је радозналим посматрачима да се укључе у интригантан свет хемије, физике и математике. Могли сте да присуствујете узбудљивој изложби о људском мозгу, његовим илузијама и способностима. Могли сте да будете очевидац наизглед необјашњивих природних појава попут муња, громова и стварања облака као и да сазнате дубоко закопане тајне о праисторијском човеку. Како раде звучници и како из њих излази звук? То многи од нас знају. Али како изгледа звук који излази из звучника?! Студенти с Високе школе електротехнике обојили су ваздух посебним спрејом и заинтригирали посетиоце. Невероватан склоп Њутнове течности и најобичнијег брашна показао је материјализован звук.

Милица Пелеш

Фестивал ауторског филма

ОСАМ КИЛА СРЕЋЕ

Редитељ: Младомир Пуриша Ђорђевић

Улоге: Милена Дравић, Маја Лелевић, Миодраг Крстовић, Драган Максимовић

Осам кила среће је филм који описује љубав између двоје људи који су тек почели да живе у тешком времену за време Другог светског рата. Путујући, черга се сусреће за разним војскама, а девојка из черге заљубљује се у младог партизана, за којег ће касније да се жртвује. Убијају је Немци, као једног од педест талаца. Иако је филм стар и ратни, како је Пуриша рекао: „Кад сам чуо да ће се мој филм приказивати, морао сам да га погледам да бих се сетио о чему се ради!”, има своју ванвременост и свако од нас може да научи нешто о љубави.

Причам, беседим, слушај ме, говорим!

У твојим очима сам сакрила звезде

Поглед јој беше прикован за прозорско стакло аутобуса, и мада није примећивала призоре који су се невероватном брзином смењивали, осећала је да би је сваки детаљ града кроз који се возила могао подсетити на њега. Прошло је годину дана од њиховог последњег сусрета, чини се превише. Но понекад су одлуке које доносимо неопходне, и чак иако никада није желела да оде, није постојао други начин. Преселила се у други град, далеко од њега и свих ситница које су подсећале на свет који су градили. Заборав је морао доћи, као магла која прекрива успомене тако да делују туђе.

Али ево је сада! Седи у аутобусу и сваком секундом је ближе срцу које куца ритмом као и њено. Није могла обуздати узбуђење које је расло, руке су јој неконтролисано дрхтале. Питала се да ли још увек носи црвени качкет као некада, да ли су му очи и даље боје неба. Скоро неприметни осмех пређе јој уснама када је схватила да силази на следећој станици. И да, угледала га је. Стајао је недалеко од станице док му је поглед лутао у потрази за њом. А онда су им се погледи срели и приметила је како је посматра са ишчекивањем, као да у том тренутку нико сем ње и није постојао на читавом свету. Његово присуство чинило је да руке престану да јој дрхте. Знала је да ће све бити у реду, морало је да буде!

Погледала је у његово насмејано лице и тада јој нешто западе за око. У руци је држао ружу јарко црвене боје. Била је посебна, знала је, посебна иако можда постоји хиљаде лепших, али ова је била од њега. Потпуно савршена у својој несавршености.

„Хеј!“, насмешио се и пољубио је у образ.

„Ej!“, узвратила је, и на тренутак као да нису знали шта да кажу.

Прошло је толико времена, толико изгубљених секунди које су им могле припадати да више ниједна реч није деловала одговарајуће. На крају, он прекиде тишину. „Ово је за тебе, изволи.“ И баш када им се дланови додирнуше, док су се њени прсти обавијали око руже, његово лице се приближи њеном. Мислила је да ће јој се ноге одсећи од његове близине. Његов мирис ју је опчињавао. Ухватила је себе да машта о томе како га љуби... Подигнувши поглед до његовог лица схватила је да је посматра и да се смеши. И још само тренутак је водио до тога да јој се испуни жеља коју је већ месецима сањала. Гледали су се нетремице и њихове усне се додирнуше. Нежно, као да би било какав погрешан покрет могао уништити хармонију која се створила. Осећала се као да су сами на свету! И могла је тако да стоји заувек, али се он одмаче и сањивим гласом изусти: „Хајде да прошетамо.“ Само је климнула главом, не могавши било шта да изговори.

Шетали су поред кеја, држећи се за руке. С времена на време би проговорили по неку реч, покушавајући да надокнаде пропуштено. У једном тренутку осетила је капљицу на свом лицу, а после секунде ју је видела и на његовом. Насмејали су се. Почела је киша! Загрлио ју је опет, стежући је рукама око струка. Осећала је само једну и најважнију ствар: да је и даље воли! Још неколико минута су стајали загрљени док је киша падала по њима. Склонио јој је косу са лица, нагнуо се ка њој и прошапутао две једноставне речи које су у том тренутку биле најлепши дар за њу. „Волим те!“ Зажмурела је, неспособна да се суочи са стварношћу која је била превише лепа. Осећала је његове руке и даље на себи и знала је да му припада целим својим бићем. „И ја тебе“, тихо је узвратила. Наставили су да одмичу по киши која је све јаче падала, претворивши се у пљусак тако да су морали да потрче.

У трену је постала свесна да трчи, да је његова рука снажно обавијена око њеног струка и да не постоји ништа на свету што би мењала за овај тренутак савршенства. Схватила је да ма колико далеко били, ма колико времена прође ти кораци које су прешли заједно никад неће ишчезнути, остаће урезани у њеном сећању као једини период када је заиста била срећна. Болело то или не, знала је да ће га увек волети.

„Једина!“ Још једном се нежно осмехнуо, а потом је привукао у загрљај, мислећи да је не може поново изгубити само ако је довољно јако стегне. Знала је да је сигурна.

Невена Драгојловић и Кристина Радић III6

Пачули

Чуо се звањ старих дрвених кломпи о камене степенице у подруму... Стари Огњен, иако је знао сваки детаљ своје куће, и свог подрума, никада није силазио степеницама једну по једну... Сваки пут је силазећи стајао левом ногом на једну, па затим и десном на исту степеницу, да би касније исто тако настављао, док не би дошао до последње, девете. У руци је држао метални, помало зарђали фењер који је заударао на мирис свеће и лој који се нахватао по стаклу, које је било масно и на једној од четири стране поломљено на два дела. Осветљавао је свега неколико корака око себе... Иако није видео даље од три метара, знао је сваки центиметар подрума и сваку ствар која се у њему налазила. Дотакао је мекано тло... Крочио напред и одједном стао пред једним великим буретом које је уздисало...

„Јеси добро???“, упитао је Огњен то старо буре...

„Ургххх... ургх... “, зачуло се хроптање и хркање дрвета које се ширило сваки пут када је поново хвалтало ваздух у своја плућа.

„Хоћеш ли мало меса?? Имамо га доста... “, поново рече Огњен.

„КЛОНИ МЕ СЕЕЕЕЕЕ!!!! “ Врисну буре и Огњен се од стаха следи, саплете се о један камен, те паде на мекани под, сломи стари фењер и оста у потпуном мраку...

„ЖЕЛИМ ЖБУН!!! “, рече буре.

„Али немамо га више... Све си појео“, као себи у браду одговори му старац и хитро крену према степеницама.

„ШТАААААААААААА????????!!!!! НЕМА ЖБУНА???!!!“ Раздра се заточено створење које је годинама живело у том дебелом бурету, БАШ великом бурету, опасаним појасевима од ЧЕЛИКа.

„Шта ћемо са њим...??? “, упита Огњена његова жена Игнес, сипајући металном кутлачом чорбу у њихове тањире, која је била направљена само од воде, соли и кромпира.

„Морамо пронаћи јефтинији и економичнији начин да умиримо његову жеђ за пачулијем.“ Дувајући у кашику, рече јој Огњен.

„Уљеее....Даааа... Уљее пачулија.... Помешано са водом... Можемо га распршити по месу! Оно ће мислити да је то жбун.“

„Да… да… да... Паметна си ти, Игнес... Паметнаа!!!“

„Ево га. Уље пачулија!“ Са сузама од среће у очима појавио се Огњен пред вратима куће у руци држећи једну малу бочицу тамне течности. „Дај ми воду, па ћемо онда пробати..ЗАЈЕДНО.“

Огњен и Игнес су силазили у подрум... Полако, као и иначе... Хркање из бурета се уобичајено чуло. Овог пута Огњен је држао само свећу у руци, која је осветљивала мање површине подрума него иначе.

Куцнуо је по дрвету, у жељи да пробуди створење. Иза њега је стајала Игнес, држећи метални послужавник са месом које је заударало на мирис пачулија. Ставили су само две капи еликсира на оно месо које су имали, што значи да би мала бочица могла трајати годинама.

„КО ЈЕ ТО!!!??? ОСЕЋАМ ДВА ДАХТАЈАААА!!!“, рече Челик.

„Да... Ја и моја жена“, узврати старац дрхтавим гласом.

„ШТА ЋЕ ОНА ОВДЕЕ!!???“, захропта буре.

„Носи ти жбун“, рече Огњен, намигнувши старици која је дрхтала и умало не испусти послужавник.

Затим старац узе металну посуду, и стави је испред малог отвора на доњем делу бурета. Извири једна длакава рука, са огромним црним ноктима, испод којих су се налазили трули делови унутрашњости бурета које је створење гребало, у жељи да се ослободи. БАШ узе месо... Зачу се мљацкање... „ОВО НИЈЕ ЖБУН!!!!ЛАЖЕТЕ МЕЕЕЕ!!“ Арлаукну Челик, и крене да млатара рукама ударајући рукама о дрво. Већ напрсло, дрво бурета није могло издржати притисак. Оно попусти, и поломи се, откривајући главу створења.

Бели зуби који су са доње стране додиривали нос из кога су цуриле слине зелене боје, једно око црних зеница и браокасте беоњаче, длаке преко чела образа. Уши зашиљене. Све ово је натерало Игнес да потрчи према степеницама. БАШ у том тренутку скочи дохвати Игнес својим прстима и раскида је преко трупа на два дела. Огњен се прекрсти, и стаде се

молити Богу, преплашен и испрскан крвљу.
„КАЖИ МИИИИ!!! ГДЕ ЈЕ ЖБУН!!!!“, издра се створење уносећи се Огњену у лице. „У бочици на столу... Отац Монтале ми ју је поклонио, данас после богослужења, пошто жбуна стварно немамо више.“
„ЛАЖЕШ!!!“
„Не лажем! Само толико мililитара пачулија имамо.“
Створење се брзински отетура уз степенице до дневне собе. „Пазииии... Ако узмеш превише течности, умрећеш...“ Зачу БАШ Огњенов глас који је допирао из подрума.
Али, већ је било касно. БАШ је попио целу бочицу и пао на дрвен под уз јак тресак.
„Коначно...!“ Страц се помоли. „Хвала ти!!“, рече Огњен у себи, захваљујући се оцу Монталеу. Грлио је горњу половину Игнесовог тела и плакао.
„Хвала ти на овом смртоносном мирису, које ме је спасао мука. Али моја Игнес... Нееее... Не желим те мртву.“ Он узе парче стакла од поломљеног фењера са меканог тла и зари га себи у врат.

Мирисао је пачули. Сијала је месечина. Три мртва тела лежала су на земљи. Настале су легенде. Једна од најпознатијих је била легенда о БАШ ЧЕЛИКУ. Заправо, нико није знао да није постојао један храбри витез који је њему одсекао главу. Не! То је била једна мала бочица оца Монталеа, тамно браонкасте течности.

Љубитељи пачулија ће сигурно високо оценити овај прекрасан мирис који је направљен према следећем рецепту: лишће пачулија се кваси две године у храстовом бурету, комбинује се са ванилом, амбером, мошусом и лабданумом (Цистус) са Тибета. Парфем је креирао Пјер Монтал (Pierre Montale).

Марко Стевановић III7

Љубав је ...

Љубав као реч савршено звучи. Некако је обла, мила, слатка, не значи ништа, а све нам је. Са њом у срцу, јаки смо, срећни, неуморни, цвета све у нама и око нас. Наше срце освајају разне љубави. Неке трају и трају јер су потпуно природне, неке нестају, замењују их друге, спонтано, неочекивано.
Многе су незаменљиве, јединствене, посебне.

Заправо, свака љубав је посебна. Обузима нас на различити начин, изражава се различитим речима. Време, место, начин, речи, климатске прилике и неприлике, људи, целокупно окружење, утичу на рађање љубави, поготово између партнера. То су околности које се не понављају два пута. У том једном моменту постанемо свесни чувених лептирића, клецања колена, недостатка текста, блокаде.

Љубав је увек слатка, има укус чоколаде торте. Тако прија сваки залогај, чини се сваки наредни је лепши од претходног. Онда обично попијемо чашу воде, а уживање које смо имали, остаје само у сећању.

Људи се понашају крајње детињасто када дођу до нечије љубави, нечијег срца. Са њом поступају како са играчком. Прво је бацају из руке у руку, ударају њоме у зид, шутирају је ногама, кидају је на комаде, а оно што остане избоду шестаром.

Друштво је оковало човека обавезама од малих ногу. Све више их је, умножавају се. Удаљавају људе једне од других, а оне ретке тренутке испрекидају обављањем обавеза. Нама је потребна подршка, разумевање, надопуњавање, пламсање, потребни су нам тренутци са вољенима.

Љубав је настала у експлозији подударних елемената. Јединтвена, танка, ломљива, дивља и неопходна. У збрци живота почиње да се љуља, пуца нестаје и постаје оптерећење, јер не може да се пробије кроз лавиринт живота.

Гласам за љубав, за бљесак емоција, за бесебичну љубав са успешним трајањем, за опстанак тог нежног цвета неопходног свима.

Кристина Ђорђевић III4

Спорт

НАШИ ЗЛАТНИ ОДБОЈКАШИ

Школска витрина прошлог полугодишта постала је богатија трофејима наших одбојкаша! Освојили су прво место на градском и регионалном такмичењу.
На такмичењу су учествовали: Марко Поповић, Стефан Марић (капитен) , Бусија Стефан, Глигорије Стефаноски, Ђорђе Тасић, Немања Јововић и Александар Бркић. Успела сам да разговарам са члановима тима о њиховом успеху.
К: Честитам на освојеним медаљама! Да ли је било напорно стићи до ових титула и да ли сте то и очекивали?
Марко Поповић: Није било лако стићи до њих. Знао сам да ћемо освојити неку медаљу, али се нисам надао првим местима пошто је конкуренција била јака.
Стефан Марић: Хвала, нисмо били велики оптимисти, али смо озбиљно и са много жара улазили у сваки меч.
Александар Бркић: Било је напорно, али смо веровали у свој квалитет и ишли смо на победу.
Стефан Бусија: Хвала на честиткама. Не можемо рећи да није било напорно, али много смо се трудили и веровали у победу.

К: Да ли сте задовољни формирањем тима?
Марко Поповић: Пре свега кључ освајања ових златних медаља био је тимски рад. Играли смо веома борбено и организовано до самог краја такмичења. Срећан сам што ми је ово прва медаља на школском такмичењу и није ми ништа мање важна од оних које сам освојио са својим клубом.
Стефан Марић: За формирање тима је задужен наш професор Виктор Кочевски велики љубитељ одбојке. Ми смо му веровали и испунили све задатке на терену и тријумфовали.
Александар Бркић: Јесам, јако сам задовољан :).
Стефан Бусија: Наравно да јесам, нема нас много, али задовољан сам.
К: Шта је уследило након првог места на градском такмичењу?
Поповић: Прво смо отишли на регионално тамичење и победили, а ако Бог да победићемо и на државном.
Бусија: Након освојене медаље на градском отишли смо на међуокружно такмичење дали све од себе и опет победили.
К: Ви сте као тим овим успехом много допринели нашој гимназији и још једном доказали да је спорт најбољи српски бренд. Колико вас је школа подржала у овоме и да ли су вам приредили нешто након победа?
Поповић: Школа ми доста излази у сусрет како бих могао да тренирем у клубу и на томе сам јако захвалан.
Марић: Ја сам само од професора Виктора добио оправдање за та два дана такмичења. Нису нам као што смо и очекивали ништа приредили.
Бркић: Мени је најтеже пало празно школско дворише када смо донели златне медаље.
К: Колико сте посвећени овом спорту и где тренирате?
Поповић: Сигурно сам посвећен, тренирам у Партизану.
Марић: Тренирам одбојку 7,5 година и пре сам био много посвећенији овом спорту. Сада сам посвећен школи, али ми је моја Звезда и даље у срцу.
Бусија: Раније сам био више посвећен одбојци пошто сам пре пола године престао да тренирам. Тренирао сам у Роди мало више од 5 година.
К: Ваши планови за будућност?
Поповић: Не знам стварно шта да ти одговорим у овом тренутку. За мене је школа на првом месту, па онда све остало! Што се тиче одбојке наставићу да дајем максимум, па докле догурам.
Марић: Моји планови за будућност су везани за школу, завршавам четврту годину и желео бих да упишем факултет, а што се спорта тиче немам неке веће планове.
Бркић: Немам нарочито великих планова али вежбам, радим и спремам се за нове изазове.
Бусија: Планирам да завршим четврту годину што бољим успехом и да упишем факс, а за даље ћемо видети.
К: Хвала вам још једном на издвојеном времену за наш часопис. Желим вам много успеха у даљем раду и још једном вам честитам на успеху!

Катарина Боровић III6

Употреби кликере

Логички задаци

1) Имате два канапа који када се запале горе тачно по сат времена. Међутим, они не горе равномерно што значи да по дужини не можете одредити колико је времена прошло, али опет изгоре цели за тачно сат времена. Задатак је да помоћу та два канапа и упаљача без помоћи сата одредите тачно 45 минута.

2) Човек иде пределом у којем постоје два села од којих у једном сви мештани говоре истину, а у другом лаж. Наилази на раскршће путева без путоказа на коме стоји један мештанин али не зна се из ког села. Човеку одговара само један пут, али он не зна који је прави. Које питање човек треба да постави мештанину да би добио прави одговор?

3) Постоје две собе, у једној је једна сијалица, а у другој три прекидача. Ви се налазите у другој соби и треба да одредите који је прекидач прави, а притом можете ући једном у собу са сијалицом.

4) Узмите 1000 и додајте 40. Сада додајте још 1000, па још 30. Па опет 1000, па још 20 и још 1000. Сада додајте 10. Колико је то укупно?

5) Жарко има 4 године и станује на 18 спрату. Када сам улази у лифт он се вози само до 16 спрата, а даље наставља пут пешке. Зашто?

Анаграми

Кћи див, песма као сан. (П=М)

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Ал' ено, грдан шверцер.

_ _

Бистри мен

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Теодора Стојковић, Ивана Брашњић и Тамара Стојковић III6

ПОСЛЕДЊА ВЕСТ

Одељење са најбољим успехом на полугодишту је II5 које има просечну оцену 3.91.

Одељење са најмање изостанака је I3 са 20,9 изостанака по ученику.

Најбољи ученик на полугодишту је Ана Лазић IV3 – ниједан изостанак и одличан успех.

ПРИКАЗ КЊИГЕ

Светлост на крају тунела је роман славног антрополога Вејд Дејвиса. Дејвис пише о различитим начинима размишљања, живљења и постојања. Пише о заборављеним и неоткривеним традицијама народа канадског Арктика, Северне Африке, кишним шумама Борнеа и Амазона, Андима, Тибету и надреалном културном пејзажу Хаитија. Кроз своју књигу води нас на места на која нисмо ни помишљали да идемо, говори нам о културама за које никад нисмо чули, и о томе колико човек утиче на свет и ради на штету богатства разноликог човечанства.
Њујорк тајмс је о овој књизи написао: „Дејвис пише изванредно, са заносом када описује своје бројне пустоловине, тачно и прецизно када говори о науци или историји и са живом фантазијом када осликава халуциногене трансеве. Целокупни ефекат… је очаравајући.“

Марија Матијашевић III6

Лингвистички кутак

ЈЕР НИЈЕ ЈЕ ЛИ

Разговарају два човека на улици. Човек дуге косе, чупавац, пита другог ошишаног на кеца: „Јер хоћеш да дођеш код нас вечерас?“ Овај му уљудно одговара: „Не могу је л’ идем у биоскоп са Аном.“ Ја слуша и чудим се како су се разумели и схватили шта су рекли. Вероватно су дуго пријатељи, па једно другом читају мисли или истовремено дају исти одговор на постављено питање или могу да заврше започету реченицу свог пријатеља. Да појасним! Јер има узрочно значење и не може се употребити као упитна речца у питању. Питање можемо почети речцом је ли или је л’. Никако не пишете спојено јели да не би ваши професори српског јели правопис од муке. :)

Рекли су о љубави...

Сви смо ми резултат љубави и заноса.
Бајрон

Лаж обично убија пријатељство, а истина љубав. Сервантес

Љубав, кашаљ и сиромаштво не могу се сакрити. Иво Андрић

Жена доказује своју љубав према мушкарцу пожртвовањем, а он своју – глупостима. Кнуд Хјорто

Нема сунца без светлости ни човека без љубави. Гете

Ако престанем да мислим о њој, почећу да мислим о смрти. Б. Миљковић

Аутор стрипа: Коча Давичо Денић III6